

ՆՐԱՅԱՆԿՈՒԹԻՒՆ

Երջանկութիւն, ա'լ քեզմէ պիտի երես դարձնեմ,
 Զի այցեդ վերջ վաղանցունկ, կ'ըլլամ ա'յնքան
 մեծաւոր,
 Այնքան ցաւոտ, զըրկւած, որ կը փրճնաւ
 սիրտըս իմ
 Ճանաչը հին օրերուն, որ չըմենի օրէ օր:

Եւ ըսել քէ շուքի պէս քայլերէդ միշտ ամբաժան,
 Տարիներով հըսկեցի խաւարին մէջ ահաւոր,
 Ըսպանցի օրերով, ստառոյցին տակ բիրտ ձմրան,
 Գու զալուստիդ, ժըպիտիդ, դըրան առջեւ՝
 զըլխիկոր:

Առանցքն էիր իմ կեանքին, կուտն հրազիս
 անմըման,
 Մերք կը գգայի քեզ իմ մէջ, մայր մը ինչպէս
 իր որդին,
 Աստուածուհիս էիր դուն, կանգնած կատարը
 լերան,
 Եւ ջերմեանդ սիրահար, ազօր-քներով՝ սքրագին:

Կարօտն իմ մէջ կը ծըլէր, իբր ովսիս կը ծաղկէր
 Անպատահն մէջ կեանքին, երբ կը գգայի քեզ
 հեռուէն՝
 Բայց այնքան մօտ, որ սիրտս ու բազուկներս ալ
 անհամար
 Կը գըրկէին քեզ արդէն, քեզմով գինով, աղլըցուն:

Ու եկար օր մը հորէն, բախեցիր դուռն իմ սրտին,
 Որ քեզ առաւ ու տարաւ ուղիներէն իր կարմիր,
 Որոնք եղան քայլերով ծաղկները ցնծալին,
 Գայլերուդ տակ կեանք առած ու նոր կեանքով
 մը արբշիւ:

Գինին հզար արիւնին, երակներն իմ տաքցնող-
 Գեղմով հզայ եւ հըպարտ ու մերթ ա'յնքան
 երջանիկ,
 Որ եւ կրնամ կարծեցի, առանց ցաւի գրկել հոգ,
 Մինչ հեռուէն, անձկութեամբ պիտ' նայէին հոն
 մարդիկ:

Բայց լըքեցիր զիս արդէն, ռախի պէս քարեկամ,
 Հարուածելով անխընայ, բանալով վերք մ'՝
 անդարման,
 Որուն բացին տակ հիմա մոռցած եմ այցըդ անգամ,
 Այցըդ որմէ զըրկւած, ներկան դարձաւ
 գերեզման:

Երջանկութիւն դաւադիր, մի' փորձեր զիս
 դուն հորէն,
 Նախ մեղրաջուր՝ շրթներուն, կ'ըլլաւ բերնիս՝
 մոլեխինդ,
 Լաւ կը ճանչնամ քեզ ինչպէս ըստրուկ մ'իւր
 տէրն ամօրէն,
 Գու խայծերուդ, կանչերուդ փակած իմ սիրտս
 ամբաշնդ:

ՅԱՌՈՒԹ ՄԱՍՌՈՒՆԻ

Պրիւսէ, 21 Հոկտ. 1944

ՏԱՌԱՊԱՆՔ

Ամբոյն ինչպէս փողոցներուն մէջ մեծափառ
 ֆաղափներու,
 Իմ մէջ յաւեր կ'երթնեկէ վշտի ոգին ժանտ
 ու հուժկու.
 Երակներուն մէջէն կ'անցնի՝ մոլեգնովազ ցաւի
 յարձանգ,
 Կեանքը կարծես տրուած ըլլար իբրեւ փառքի՝
 իբրեւ փորձանգ:

Ա'լ եւ խոցուր եմ տեսնել մոյն տեսք միշտ
 մոյն շէնքերու.
 Բըմանըկարն ալ անփոփոխ դարձեր է ինձ ոյս
 մ'առարկու.
 Գիրքերու մէջ միշտ մոյն մտքեր ու մոյն յայտեր
 զիս կ'արիւնեն.
 Ցաւագործին եւ յագնած եմ մոյն դէմքերը յար
 դիտելէն...